

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie B. J. (1) od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 18 września 2013 roku w przedmiocie ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Orzeczeniem z dnia 5 kwietnia 2012 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. zaliczył wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 5 kwietnia 2015 r., ustalając jej przyczynę symbolem: 05-R.

W dniu 6 maja 2013 roku wnioskodawczyni wniosła o zmianę orzeczenia z dnia 5 kwietnia 2012 roku w związku ze zmianą stanu zdrowia.

Orzeczeniem z dnia 19 lipca 2014 roku Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. nr (...) odmówił wydania B. J. (1) orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Na skutek odwołania wnioskodawczyni od powyższego orzeczenia, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. orzeczeniem z dnia 18 września 2013 roku znak (...) uchylił zaskarżone orzeczenie w całości i zaliczył wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych kodem 05-R, 08-T, ustalił, iż ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 15 marca 2012 roku, orzeczenie wydaje się do 5 kwietnia 2015 roku. W zakresie wskazań (...) ustalił, iż wnioskodawczyni wymaga odpowiedniego zatrudnienia zgodnie z psychofizycznymi możliwościami, wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby według wskazań lekarza prowadzącego, spełnia przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Z punktu widzenia gastroenterologa u wnioskodawczyni B. J. (1) rozpoznaje się zespół jelita nadwrażliwego, refluks żołądkowo - przełykowy, nieszczelność wpustu, żylaki odbytu, stan po polipektomii odbytnicy w 2007 roku. Wnioskodawczyni od kilku lat odczuwa dolegliwości dyspeptyczne. Z tego powodu była leczona przez Lekarza Rodzinnego i w Poradni Gastrologicznej z rozpoznaniem zespołu jelita nadwrażliwego i refluksu żołądkowo-przełykowego. Wnioskodawczyni leczona była w sposób typowy. W kolonoskopii (2006) stwierdzono polip odbytnicy, jelito grube bez zmian. W 2007 roku wykonano polipektomię, histopatologicznie bez cech złośliwości. W kontrolnej kolonoskopii (2013) poza żylakami odbytu innych zmian patologicznych nie stwierdzono. W gastroskopii (2012) stwierdzono przewlekłe zapalenie części nadwpustowej oraz uwypuklenia błony śluzowej, w czasie gastroskopii nie pobrano wnioskodawczyni wycinków do badania histopatologicznego. W TK jamy brzusznej stwierdzono u wnioskodawczyni pogrubienie błony śluzowej żołądka i dolnego odcinka przełyku (2013). Schorzenia przewodu pokarmowego przebiegają u wnioskodawczyni bez powikłań, nie upośledzają one stanu odżywienia badanej – wsk. (...) 23,2 (norma 18-25). Na podstawie dotychczas przeprowadzonych badań nie można rozpoznać choroby nowotworowej. Nie stwierdza się wskazań do leczenia operacyjnego. Aktualnie badaniem przedmiotowym poza tkliwością w rzucie zstępnicy istotnych odchyień od stanu prawidłowego nie potwierdza się. Wnioskodawczyni nie kwalifikuje się do wyższego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń przewodu pokarmowego. Występująca u wnioskodawczyni hipercholesterolemia (podwyższone stężenie cholesterolu w surowicy krwi) nie ma wpływu na ustalony stopień niepełnosprawności.

Z punktu widzenia neurologa u wnioskodawczyni rozpoznaje się chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, zespół bólowy korzeniowy-szyjny w wywiadzie, zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy w wywiadzie. Wnioskodawczyni jest osobą niepełnosprawną o lekkim stopniu niepełnosprawności, niepełnosprawność ma charakter okresowy do 5 kwietnia

2015 roku, początku niepełnosprawności nie da się ustalić, początek orzeczonego stopnia niepełnosprawności wnioskodawczyni datuje się od 15 marca 2012 roku. Wnioskodawczyni wymaga odpowiedniego zatrudnienia zgodnie z psychofizycznymi możliwościami, wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby według wskazań lekarza prowadzącego, spełnia przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Z punktu widzenia ortopedy u wnioskodawczyni rozpoznaje się przewlekły zespół bólowy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego, dyskopatie (...), palec koślawy palec młotkowaty II stopy prawej (po korekcji 7 marca 2013 roku), stan po operacji kręczu szyi, skrzywienie I stopnia kręgosłupa piersiowego. Wnioskodawczyni jest osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności od 15 marca 2012 roku. Wnioskodawczyni wymaga odpowiedniego zatrudnienia zgodnie z psychofizycznymi możliwościami, wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby według wskazań lekarza prowadzącego, spełnia przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, opierając się na wydanych w sprawie opiniach biegłego gastroenerologa neurologa i ortopedy.

Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłych, dzieląc - jako przekonujące - wnioski wypływające z ich treści. W ocenie Sądu powyższe opinie były rzetelne i nie zawierały braków. Zostały sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Do wydania opinii biegli dysponowali dokumentacją lekarską wnioskodawczyni, a także przeprowadzili i dokonali badania przedmiotowego B. J. (1) w zakresie swej specjalności.

Wnioskodawczyni oświadczyła, że nie zgadza się z opiniami biegłych, jednakże nie skorzystała z prawa do złożenia dalszych wniosków dowodowych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził, iż odwołanie podlega oddaleniu.

Sąd meriti przytoczył treść art. 1 § 1, art. 3, art. 4 ust. 1-3 ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 roku Nr 127, poz. 721 t.j.). Sąd podniósł, iż w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności, poza ustalonym stopniem wskazuje się także symbol przyczyny niepełnosprawności, okres na jaki orzeczono stopień, datę lub okres powstania niepełnosprawności, datę lub okres powstania ustalonego stopnia niepełnosprawności oraz wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Wskazania te dotyczą w szczególności: odpowiedniego zatrudnienia uwzględniającego psychofizyczne możliwości danej osoby; szkolenia, w tym specjalistycznego; zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej; uczestnictwa w terapii zajęciowej; konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby; korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki; konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, ze zm.).

W dalszej kolejności Sąd odwołał się do standardów w zakresie kwalifikowania do lekkiego, umiarkowanego i znacznego stopnia niepełnosprawności określonych w § 29-31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328).

Sąd zważył, iż z ustaleń poczynionych na podstawie materiału dowodowego, a w szczególności wydanych w sprawie pisemnych opinii biegłych specjalistów, jednoznacznie wynika, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności. W ocenie Sądu rozpoznane u wnioskodawczynie schorzenia czynią z niej osobę o lekkim stopniu niepełnosprawności. Sąd uznał, iż stan zdrowia wnioskodawczynie nie pozwala zakwalifikować jej - w świetle powołanych kryteriów - do osób niepełnosprawnych o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności albowiem wnioskodawczynie nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób. Sąd wskazał, iż przyczyną niepełnosprawności są zarówno schorzenia narządu ruchu i układu pokarmowego, a więc oznaczone przyczynami (...). Wnioskodawczynie jest w stanie samodzielnie wykonywać czynności samoobsługowe.

Sąd podniósł, iż w porównaniu do osób z pełną sprawnością fizyczną B. J. (2) niewątpliwie doświadcza trudności w życiu codziennym, które utrudniają jej funkcjonowanie, jednakże schorzenia którymi jest dotknięta wymagają jedynie wsparcia innych, co czyni wnioskodawczynię co najwyżej osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim.

Wobec powyższego zdaniem Sądu brak było podstaw do kwestionowania zaskarżonego orzeczenia, które pierwotnie odnosiło się do orzeczenia z dnia 5 kwietnia 2012 roku Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. zaliczającego wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności na okres do 5 kwietnia 2015 roku, ustalając jej przyczynę symbolami: (...) i ustalającego dodatkowo przyczynę niepełnosprawności (...) - dotyczącą chorób układu pokarmowego, w związku z występującymi u wnioskodawczynie schorzeniami tego układu, co znajduje odzwierciedlenie w opinii biegłego gastroenterologa. Jednocześnie Sąd nazaczył, iż bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała kwestia techniczna związana z uchyleniem w całości orzeczenia z dnia 5 kwietnia 2012 roku i orzeczenia na nowo z dodaniem symbolu niepełnosprawności(...), a nie jak wnioskowała wnioskodawczynie konieczności zmiany orzeczenia jedynie w części w zakresie przyczyny niepełnosprawności.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżyła wnioskodawczynie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił a niewyjaśnianie wszystkich okoliczności mających wpływ na wydanie wyroku, tj. wątpliwości co do rzetelności opinii biegłego ortopedy, który nie uwzględnił całości dokumentacji medycznej.

W uzasadnieniu swojego stanowiska skarżąca wskazała, iż opinia biegłego ortopedy jest niewiarygodna, bowiem została sporządzona po 4 miesiącach od przeprowadzonego badania, a nadto biegły nie uwzględnił części dokumentacji medycznej. Podniosła również, iż Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, iż stan zdrowia wnioskodawczynie nie pozwala zakwalifikować jej do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, ponieważ wnioskodawczynie nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób, podczas gdy do przyznania umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wystarczającym jest, aby osoba uprawniona wymagała czasowej albo częściowej pomocy innych osób. Tymczasem niewątpliwie takiej pomocy potrzebuje w okresach nasilenia dolegliwości bólowych. Ponadto skarżąca zaznaczyła, iż Sąd nie wyjaśnił wątpliwości zwianych z uchyleniem orzeczenia z dnia 05 kwietnia 2012 r. i dopisaniem jedynie nowego symbolu niepełnosprawności wraz z pozostawieniem niezmiennymi innych elementów zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z wnioskiem o ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Na wstępie wskazać należy, iż twierdzenia apelacji dotyczące niewyjaśnianie wszystkich okoliczności mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy oraz wydania wyroku w oparciu o niewiarygodną opinię biegłego lekarza ortopedy

stwierdzającą lekki stopień niepełnosprawności wnioskodawczyni, sprowadzają się do zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie ustaleń nie znajdujących oparcia w materiale sprawy.

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni ,wymagała wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych, nie zaś tylko w subiektywnym odczuciu skarżącej.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy gastroenterologa, neurologa oraz ortopedy. Wskazani biegli w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w sprawie oraz przedmiotowe badanie wnioskodawczyni zgodnie stwierdzili, iż ze względu na stan zdrowia – posiadane liczne schorzenia - powódkę cechuje lekki stopień niepełnosprawności. Wskazali również, iż wnioskodawczyni jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dających się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne – a zatem spełniającą standardy kwalifikujące ją do lekkiego stopnia niepełnosprawności zgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. z 2003 r., Nr 139, poz. 1328). Wobec powyższego, wbrew zarzutom apelacji, wnioskodawczyni nie spełnia przesłanek kwalifikujących ją do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, wymagających czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Z przedłożonych opinii wynika bowiem, iż wystarczającym jest zaopatrzenie wnioskodawczyni - według wskazań lekarza prowadzącego - w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie.

Podnieść należy, iż zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

W postępowaniu przed Sądem I instancji skarżąca nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia, pomimo tego nie wykazała, iż dokonana przez wskazanych biegłych ocena stanu jej zdrowia i zdolności do samodzielnej egzystencji była niepełna, niewiarygodna czy merytorycznie błędna. Istotnie skarżąca na rozprawie w dniu 26 stycznia 2015 r., podniosła, iż nie wie czy biegły

uwzględnił dokumentację medyczną w całości. Niemniej jednak z uwagi na wskazane okoliczności nie przedstawiła do opinii biegłego żadnych zarzutów, nie żądała udzielenia przez biegłego dalszych wyjaśnień i sprostowania ewentualnych niejasności. Nie wnosiła także o uzupełnienie materiału dowodowego chociażby poprzez wydanie opinii przez innych biegłych specjalistów.

Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego twierdzeniom apelującej przeczy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, a zwłaszcza treść wydanych opinii, które bezpośrednio odwołują się do zgromadzonej w postępowaniu dokumentacji lekarskiej oraz przedmiotowego badania wnioskodawczyni. Wbrew zarzutom skarżącej biegły ortopeda uwzględnił całość dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy, czemu dał wyraz w opinii z dnia 7 sierpnia 2014 r. w sposób szczegółowy wskazując, jakie dokumenty uwzględnił. Wobec powyższego uznać należy, iż przedmiotowa opinia jest kompletna i prawidłowa, a skarżąca jedynie w sposób subiektywny, odmiennie niż biegli specjaliści ocenia swój stan zdrowia. To z kolei - jak wyżej podniesiono - nie daje podstaw do ustalenia wyższego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Okręgowy zgadza się zatem z oceną Sądu pierwszej instancji, iż wszystkie złożone w sprawie opinie biegłych lekarzy, jak i uzupełniająca opinia biegłego gastroenterologa, w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o całość dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w aktach sprawy, wywiad i szczegółowe badanie wnioskodawczyni. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na marginesie należy wskazać, iż także zarzut niewyjaśnienia wątpliwości zwianych z uchYLENIEM orzeczenia z dnia 5 kwietnia 2012 r., jest chybiony i jako taki nie może się ostać. Sąd I instancji zasadnie wskazał, iż kwestia uchYLENIA w całości orzeczenia z dnia 5 kwietnia 2012 r. i orzeczenia na nowo z dodaniem symbolu niepełnosprawności (...) nie miała wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Zaznaczyć należy bowiem, iż stopień niepełnosprawności wyznaczany jest przez standardy w zakresie kwalifikowania do stopnia niepełnosprawności, natomiast symbole przyczyny niepełnosprawności zawarte w orzeczeniu o niepełnosprawności mają - zgodnie z określeniem § 32 ust. 3 rozporządzenia - odzwierciedlać rozpoznanie uszkodzenia lub choroby, która niezależnie od źródła jej powstania powoduje zaburzenia funkcji organizmu oraz ograniczenia w wykonywaniu czynności życiowych i aktywności społecznej osoby zainteresowanej. Przyjmuje się, że wskazanie symbolu schorzenia (grupy schorzeń) nie jest objęte trwałością decyzji administracyjnej. Co więcej w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności można wymienić wiele symboli przyczyn niepełnosprawności uzasadniających zakwalifikowanie do różnych stopni niepełnosprawności, jeżeli taka potrzeba wynika ze wskazań ułatwiających funkcjonowanie osoby niepełnosprawnej (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2011 r. I UZP 4/11, LEX nr 1070579)

Wobec powyższego zmiana w części dotyczącej przyczyny niepełnosprawności poprzez ustalenie dodatkowej przyczyny kwalifikującej wnioskodawczynię do tego samego tj. lekkiego stopnia niepełnosprawności, nie stanowiło podstawy do zmiany orzeczenia w pozostałym zakresie co do dat ustalenia niepełnosprawności oraz stopnia niepełnosprawności. Tym samym uchYLENIE orzeczenia o odmowie ustalenia stopnia niepełnosprawności i zaliczenie wnioskodawczyni do lekkiego stopnia niepełnosprawności z uwagi na obie przyczyny oznaczone symbolem (...), pozostawało bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wobec powyższego uznać należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Rozważył cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i na jego podstawie trafnie wywiódł, iż wnioskodawczyni jest niepełnosprawna w stopniu lekkim, nie zaś umiarkowanym. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, iż strona powodowa nie zakwestionowała skutecznie merytorycznej wartości wydanych opinii biegłych. Wprawdzie wnioskodawczyni cierpi na wiele schorzeń, jednakże żadne z nich z osobna, jak również wszystkie łącznie, nie spełniają przesłanki zawartej w definicji umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Powódka z uwagi na stan zdrowia ma ograniczenia w zatrudnieniu, niewątpliwie doświadcza trudności w życiu codziennym, które utrudniają jej funkcjonowanie, jednakże schorzenia którymi jest dotknięta wymagają jedynie wsparcia innych, zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne czy środki pomocnicze, co świadczy o tym, iż jest sobą o lekkim stopniu niepełnosprawności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.